

Sobre la portalada, un finestral emmarcat en pedra porta esculpit:

ANTONI Y VA

1 6

ANAGRAMA

DE

JESUS

8 5

VALLS ME FESII

La planta amb la gran entrada, amb una Verge del Roser al fons, menjador i celler a l'esquerra, cuina y llar a la dreta.

La porta de fusta deixa veure uns trossos quadrats, sobreposats. Tapen uns trets dels temps dels carlins, com també un parell d'enfonsats són la marca de cops de culata de l'època. Darrera la casa, les quadres.

L'escala porta al pis, amb una sala central, encerclada per dormitoris, un cosidor, un corredor que porta a altres dormitoris. Però el més interessant és la Capella, amb una Puríssima. A la dreta un Crist antic i un quadre de Sant Llorenç, de brodat perfecte, amb el nom de Dolors Dasquens Valls, 1884, que era monja, filla de Can Vendrell, d'una noia de Can Lluch. L'arca és la que estigué molts anys a la parròquia. Una calaixera prop guarda el calze, la patena, els ornaments d'aquells sacerdots de vell record, tot a punt com si el diumenge hi vinguessin a dir missa. Si hi vinguessin, quant podríem allargar aquestes històries...

Moltes coses he dit de Can Lluch, i moltes podríem dir-ne més, continuant la informació per tradició i documentada. Però un dia hi hagué, no pas molt llunyà, un diumenge d'estiu, Sta. Magdalena, el 22 de juliol de 1934, que per un verdades miracle no fou un punt crític en la història de Can Lluch. El dia del foc del Bosc de Rosàs.

Temps de batre. Contra costum, tenien batuda parada. En Jaume tornava de missa segona. Vegeren el desastre i com tants d'altres anà a apagar foc, no preveient en principi que pogués amenaçar la casa, malgrat que el vent era molt fort i de ponent. Altres no ho pensaven així i la Isabel treia ja coses, enmig la gran tribulació, els fills portats a Can Penedes, gent, bombers, però sense aigua.

El mateix moment explicat per cadascú dels dos. La Isabel varen prendre-la del braç arrossegant-la fora, perquè les flames arribaven a la paret darrera. També llavors en Jaume sentia gran soroll de xiulets, que la flama omplia tot l'alzinar, cremant i enduent-se tota la rama que crepitejava amb remor immens, i que s'allargava travessant la casa per sobre la teulada fins arribar quasi a l'acàcia que era, i és encara, davant la façana. En aquell moment, diu, vaig estar segur que no es salvaria res, i més sabent la parada de batuda, dos pallers, un sols començat... Amb tremolor de cames vaig dirigir-me a casa i